INTERVIEW: INGRID SPELT. BEELD: TIMO SORBER

‘Ik ben een jankerd geworden’

Drinken, vloeken en hopen dat je bemind wordt – dat is de titel van haar boek dat binnenkort uitkomt. Na de euforie van de scheiding, kwam alsnog de pijn. Tatum Dagelet (35): ‘Ik ben een type dat wegrent van problemen.’

Tatum Dagelet (35)

schreef een handleiding voor gescheiden moeders. Ze werd bekend van haar columns in *Viva* en *Vrouw magazine* van *De Telegraaf*, haar filmdebuut in *Amsterdamned* en diverse tv-series als *Fort Alpha* en *We zijn weer thuis*. In 1997-’98 presenteerde Tatum samen met Jennifer de Jong het programma *Brutale meiden*. In 2005 kreeg dat een vervolg met *Brutale moeders*. Tijdens de WK 2010 was het duo samen te zien in het voetbalprogramma *Hemd van je lijf*. In 2000 trouwde Tatum Dagelet met presentator Ruud de Wild, samen hebben zij een dochter: Toy Travis (7). Tatum is sinds tweeënhalf jaar samen met voetballer Daniël de Ridder. *Drinken, vloeken en hopen dat je bemind wordt* (Carrera, € 17,90) ligt begin december in de boekhandel.

‘Elke week verkassen naar een ander huis, ik zou gek worden’

‘Ik ben een kind van gescheiden ouders. Als je dan zelf gaat scheiden, komt er onverwachts oud zeer naar boven. Mijn ouders hebben nooit op een gezonde manier contact gehouden. Ik kon ze bijvoorbeeld niet tegelijkertijd uitnodigen op mijn verjaardag. Ze hebben misschien wel alle fouten gemaakt die er te maken zijn als je gescheiden bent. Het hele loyaliteitshuishouden van een kind kun je met een scheiding op zijn kop zetten. Daar had ik als kind ook last van. Daar kom je dan later achter.

‘Doe het niet. Vecht er nog voor’, zeg ik nu tegen vrouwen met kinderen die willen scheiden. Ze hebben geen idee waar ze aan beginnen. Ook al ben je gescheiden, de rest van je leven zul je met je ex moeten dealen vanwege de kinderen. Je bent altijd aan hem verbonden. De vader van je kind blijft belangrijk in je leven. Een balans vinden in het samen apart opvoeden, blijft moeilijk. Nee, ik heb geen spijt van mijn scheiding met Ruud (de Wild, presentator Radio 538, red.). Misschien is het wel te snel gegaan, hadden we het samen nog wat langer kunnen volhouden. Ik ben een type dat snel wegrent van problemen. Dat ik de gemakkelijkste weg heb gekozen, zie ik nu. Maar gebeurd was het uiteindelijk toch. We konden elkaar niet genoeg steunen in moeilijke periodes. Het grootste gemis is dat er geen gezin meer is. Het eerste stapje dat Toy zette, de eerste zwemles, je maakt het niet meer samen mee. ‘Moet je kijken wat ze kan’, roep ik nu tegen een vriendin. Natuurlijk vertel ik Ruud die dingen door de telefoon. Maar dat is niet hetzelfde als het samen beleven. En welke man er ook nog komt, het is niet de vader van je kind. ‘Pak jij dit nu eens even aan’, dat ik dat niet tegen een man kan zeggen als ik moe ben, valt me soms zwaar.

Hoe ik moest scheiden? Ik wist het werkelijk niet, Ruud ook niet. Ik was nog geen 30. In mijn vriendenkring was ik de eerste. Ik werd in het diepe gegooid. Wat nu? dacht ik. Dan zocht ik op Google naar ‘scheiding’, maar kwam alleen maar onzindingen tegen als het maken van maaltijden voor alleenstaande moeders. Ik had richtlijnen nodig: wanneer neem je een advocaat of een mediator? Hoe zit een omgangsregeling in elkaar? Dat Toy om het weekend naar Ruud zou gaan, leek mij normaal. Op haar 4e opperde Ruud co-ouderschap. Eerder wilde ik dat nooit. Als dat gebeurt, stap ik naar de advocaat, dacht ik. Een kind moet de eerste levensjaren bij de moeder zijn, vind ik. Door experts wordt co-ouderschap ook pas als ideaal gezien als een kind rond de 6 is. Co-ouderschap kun je eigenlijk alleen doen als je een team bent. Dat is bij ons niet gelukt door mediation, dat was echt afschuwelijk. Mediation helpt pas als de boze gevoelens weg zijn. Wij gaven de mediator de schuld, maar het lag aan ons. We hadden nog geen afscheid van elkaar genomen. Het is heel belangrijk om, als je met de gedachte scheiding speelt, eerst nog in relatietherapie gaat om dat stuk af te handelen. Dan pas kun je met een mediator of advocaat aan de slag. Bij Ruud en mij zat nog zo veel boosheid. Regel dan eerst een voorlopige voorziening, denk ik nu. Het scheelt ook handenvol geld. Wij hebben rekeningen gekregen, dat wil je niet weten. Iedere minuut tikt door bij mediation. Dan ben je gescheiden en komt dat er ook nog eens bij.

‘Je bent zo sterk’, hoor ik vaak. Maar toch word ik als alleenstaande moeder nog een beetje zielig gevonden. Vakanties zijn bijvoorbeeld vreselijk in je uppie. Toen ik nog getrouwd was, ging ik met een vriendenclub. Na de scheiding is van die club weinig overgebleven. Ik had kinderloze en geen gescheiden vriendinnen en met een echtpaar wilde ik ook niet op vakantie. Wat moet ik dan? Een vakantie in een boomhut? Eropuit trekken in een camper? Want als geen ander kan ik als een vent die auto inparkeren. Alle leuke spannende dingen kwamen voorbij. All inclusive in een resort? Ik had er een stronthekel aan, maar ik ben helemaal overstag. Lang leve all inclusive als je alleen bent met een kind. *‘Is it just the two of you?’* kreeg ik zo vaak te horen. *‘I’m devorced’*, durfde ik niet te zeggen. Ik vertelde gewoon dat mijn man het te druk had en moest werken. Ik had geen zin in zielige blikken en wilde de sfeer aan tafel met al die gezinnetjes niet verpesten. Een voordeel als mensen weten dat je gescheiden bent, is dat ze bijvoorbeeld graag je drankjes betalen. Ik pluk van mijn status maar de vruchten. Overal vraag ik naar alleenstaande ouderkortingen. ‘Hallo, ik ben een alleenstaande moeder die keihard moet werken’, zeg ik als ik de rekening van de fietsenmaker zie. Niet dat het helpt (lacht).

Mijn werk begint nu pas weer te lopen. Met Daniël (de Ridder, voetballer bij Wigan Athletic in Engeland, red.) heb ik tweeënhalf jaar een relatie. Tot voor kort ging ik om de week naar hem, maar daar ben ik even mee gestopt. Ik kwam niet meer toe aan de dingen die ik wilde doen. Miste mijn werk. De ene week was ik thuis bij Toy, de andere week, als ze bij haar vader is, zat ik in Engeland. Waar blijf ik? dacht ik geregeld. We houden van elkaar, willen graag samen zijn, maar ik werd er ongelukkig van. De kans om iets op te bouwen, krijgen we niet. Het zit ons niet echt mee. Met mijn zus Dokus heb ik een bedrijfje opgericht: Dubbeldagelet. We maken filmpjes van profsporters voor internetdoeleinden. Ik schrijf columns en met Machteld van Gelder doe ik gastoptredens naar aanleiding van mijn boek in het programma *Luxeproblemen -handleiding voor de moderne vrouw* van Aaf Brandt Corstius.

Ik vond dat zo'n zeikwijf, Elizabeth Gilbert, de gescheiden schrijfster van *Eten, bidden, beminnen*. Wat lul je nu nou, dacht ik toen ik het boek las. Als ik, net als zij, geen kinderen had en geen ex-man in >

Nederland was ik ook naar Italië gegaan om me vol te vreten, was ik gaan mediteren in de Himalaya en had ik me uit elkaar te laten trekken in een exotisch land. Maar ja, ik had een klein kind voor wie ik moest zorgen en probeerde rond te komen met minder geld dan voorheen. Het is weer tijd om stout te worden en te genieten van het alleen zijn, dacht ik wel al snel. Een sociaal mens ben ik altijd geweest, dus door dat diepe dal ben ik vlak na de scheiding niet gegaan. Ik zat in een euforische staat van gelukzaligheid. Voor mij was het een uitvinding, die hele scheiding. Ik kreeg klachten toen ik in rustiger vaarwater kwam. Achteraf zie ik dat ik het verdriet wegstopte. Dat rouwen heb ik uiteindelijk wel moeten doen. Het ging in mijn lichaam zitten. Voor pijnklachten in mijn schouders en nek belandde ik een paar keer in het ziekenhuis. Drie jaar liep ik al bij de fysiotherapeut. 'Heb jij een trauma gehad?' vroeg de ergotherapeut die mijn werkplek kwam bekijken. 'Nee, wat lul je nou. Ik ben gescheiden, maar vond dat helemaal niet zo erg', zei ik. Bleek dat ik er wel degelijk last van had. Ik verkrampte, werd 's ochtends wakker met gebalde vuisten. Het kwartje viel. Ik moest de tijd nemen om dingen te verwerken. Huilen, huilen, huilen, daarmee gaf ik het een plek. Ik ben een jankerd geworden, daar schaam ik me ook niet voor.

Na de scheiding kreeg ik direct een vaste relatie. Ik was helemaal verliefd. We hielden elkaars hand vast als we 's nachts met te veel drankjes op naar huis fietsen. Ik geloof dat we in die periode wel zes keer van de fiets zijn gevallen (lacht). Ik fietste eigenlijk lachend die scheiding door. Ik was moeder, maar ook weer in de markt. Zijn vrienden zeiden: 'Je bent de *rebound-boy* om haar ex te vergeten.' 'Wat een onzin. Ik hou echt van jou', zei ik. Dat meende ik ook. Toch was het ineens over voor mij. Achteraf was ik verliefd op het verliefd zijn. Met hem had ik goud in handen, echt waar. Mannen voor de sex, om me goed te voelen, zijn er ook wel tussen mijn vaste relaties in geweest. Tot het moment dat ik Daniël ontmoette, heb ik best de beest uitgehangen. Nou ja, eigenlijk valt dat ook wel mee. Maar oude minnaars doken weer op, heel jonge jongens van 20 boden zich weer aan. Enig vond ik dat. Ik lag weer in de markt.

Doordat ik als kind veel mijn vader hebt gemist, is het voor mij moeilijk geweest om in een relatie te blijven. Ik blijf op zoek naar iemand als mijn vader, omdat ik hem idealiseer: psychologie van de koude grond natuurlijk, maar ik denk dat het zo is. Mannen zijn niet gauw goed genoeg. Ik blijf op zoek naar die prins op het witte paard. Ik zie ook wel mijn eigen aandeel in het mislukken van relaties: ik loop te snel weg. Door dat besef sta ik nu ook zo veel rustiger in mijn relatie met Daniël. Je moet er wel voor waken dat je niet in dezelfde patronen valt. Vrouwen houden er na een scheiding merkwaardige keuzes op na: een getrouwde man, terwijl hun eigen man vreemdging, of een jong jongetje of een man die in het buitenland woont (lacht). Door zijn werk in Engeland is Daniël – ja, ja, hij is ook negen jaar jonger – niet helemaal beschikbaar. Mijn keuze zal ook wel niet geheel voor niets zijn. Kennelijk heb ik nog wat uit te vechten. Veel gescheiden moeders gooien hun gouden jaren na een scheiding weg, terwijl ze misschien wel weer een nieuw leuk gezin hadden kunnen opbouwen. Aan de ene kant vind ik het lekker dat ik een man niet 24 uur per dag om me heen heb, aan de andere kant wil ik ook een beetje hulp in het leven. Dat is zo'n twijfeldingetje. Maf die tegenstrijdigheid, want eigenlijk accepteer ik helemaal geen hulp (lacht).

'Waarom ben je niet meer met papa samen? vraagt Toy geregeld. Het eeuwige schuldgevoel naar haar toe, vind ik erg. Arme ziel, denk ik dan. Mijn dochter moet het ook maar doen met wat ze heeft: elke week verkassen naar een ander huis. Ik zou gek worden. Ze moet zich steeds aanpassen. De deur van haar kamer is dicht als ze bij Ruud is. Soms staat hij open, dan voel ik me alleen. Kerst vind ik ook zo'n moeilijk moment. Dat dat het piekmoment is van zelfdodingen snap ik wel. Ik ben altijd met familie samen, maar wel zonder partner. Dat vind ik zo kut. En dan héb ik een partner, moet hij voetballen met kerst. Het zijn zo van die klotemomenten. Elk jaar denk ik: ik ga naar het buitenland, maar het komt er nooit van. Ik droomde na mijn scheiding van een gescheiden vader met drie kinderen. Het ene weekend zit onze tafel vol met kinderen, het andere zijn we met zijn tweeën. Kerst zouden we dan vieren met een groot gezin. Zo ideaal is dat natuurlijk ook weer niet. Want kun je het vinden met zijn kinderen? Zijn ex?

Ruud en ik zijn vriendjes geworden. Bespreken alles met elkaar. Het is supercool zoals het gaat. Ik kan mezelf weer zijn en ik hoop hij ook. Kijk nou eens wat een tof kind we samen hebben gemaakt, denk ik nu. 'Je bent een topmoeder', sms't hij soms. Geweldig vind ik dat. We geven elkaar over en weer complimenten. Ik kan hem nu ook oprecht bedanken voor wat hij betekend heeft in mijn leven. Dat is zo'n fijn gevoel. Ik heb er vrede mee. Hij heeft een nieuw gezin, Toy een halfbroertje. Na een scheiding wacht er opnieuw geluk.' «

'Je bent een topmoeder, sms't Ruud soms. Geweldig vind ik dat'